मेषेण सूपकाराणां कलहो यत्र वर्तते ।
स भविष्यत्यसन्दिग्धं वानराणां क्षयावहः ॥ ६२ ॥
तस्मात् स्यात् कलहो यत्र गृहे नित्यमकारणः ।
तद्गृहं जीवितं वाञ्छन् दूरतः परिवर्जयेत् ॥ ६३ ॥

५ तथा च। कलहान्तानि हर्म्याणि कुवाक्यान्तं च सौहृदं ।
कुराजान्तानि राष्ट्राणि कुकर्मान्तं यशो नृणां ॥ ६४ ॥

तन्न यावत् सर्वेषां क्षयो भवति। तावदेतद्राजगृहं परित्यज्य वनं गच्छामः। अथ तस्य तद्वचनमश्रद्धेयं श्रुत्वा ते मदोद्धता वानरा विहस्य तमूचुः। भो वृद्धभावाद्भवतो बुद्धिवैकल्यं सञ्जातं येनैतद्ब्रवीषि। १० न वयं राजपुत्रैः स्वहस्तप्रदत्तानमृतकल्पान् भक्ष्यविशेषान् परित्यज्य तत्राटव्यां कषायकटुतिक्ताम्लक्षाराणि वनफलानि भक्षयिष्यामः। तच्छ्रुत्वाश्रुकलुषां दृष्टिं कृत्वा यूथपः प्रोवाच। रे रे मूर्खा यूयं। नैतस्य सुखस्य परिणामं जानीथ। यस्मादापातमात्रमधुरमेतत् सुखं परिणामे विषवद्भविष्यति। तदहं कुलक्षयं स्वयं नावलोकयिष्यामि। साम्प्रतं १५ तदेव वनं यास्यामि। उक्तं चः।

धन्यास्ते ये न पश्यन्ति देशभङ्गं कुलक्षयं।
परहस्तगतां भार्यां मित्रं च विषमस्थितं ॥ ६५ ॥

इत्येवमभिधाय सर्वान् परित्यज्य स यूथपो ऽटव्यां गतः। अथ तस्मिन् गते ऽन्यस्मिन्नहनि स मेषो महानसे प्रविष्टः। यावदेनं ताडनाय २० सूपकारेण नान्यत् किञ्चिदासादितं। तावदर्धज्वलितकाष्ठेन ताडितः। सो ऽपि तेन ताडितः सन्नर्धज्वलितशरीरः शब्दायमानः प्रत्यासन्नवर्तिन्यामश्वकुल्यां प्रविष्टः। तत्र च तृणप्राचुर्ययुक्तायां क्षितौ तस्य प्रलुठतः सर्वतो ऽपि वह्निज्वालाः समुत्थिताः। कुल्यां च निबद्धा घोटकाः केचित् स्फुटितनयनाः पञ्चत्वं गताः। केचिच्च बन्धनानि त्रोटयित्वार्धदग्धशरीरा हेषायमाणा इतश्चेतश्च धावमानाः सर्वमपि जनं व्याकुली २५